

Ongeremde kinderpraat

Pestkoppen en plaagstokken

Afgelopen september was een mijlpaal in ons gezin. We hadden al de eerste stapjes naar de kleuterklas gezet, de eerste stappen naar de lagere school. En nu was het tijd voor de eerste aarzelende stapjes naar het secundair onderwijs...

Daar ging hij dan, Eli, 11 jaar – want hij sloeg het 4^e leerjaar over. Daardoor is hij ook eerder aan de kleinere kant, gelovig en met een paardenstaart tot halverwege zijn rug... Deze cocktail bevat dus alle ingrediënten om ‘gepest’ te worden! Voeg er dan nog bij dat wij ‘strengere’ ouders zijn en schermtijd sterk aan banden leggen. Wij staan er niet alleen op dat de fietslichten moeten werken, maar ook dat hij een helm opzet en zijn fluohesje draagt.

Hoe goed we hem ook probeerden te wapenen, het was de eerste dag al prijs. Klasgenootjes vroegen zich in de whatsapp-groep af of hij wel echt een jongen was. In de toiletten kreeg hij standaard te horen dat het de jongenstoiletten waren. Een andere klasgenoot zei dat zijn brain ‘fucked-up’ was.

Pestgedrag

Hij voelde zich ongelukkig: “Ze pesten mij, mama... ik wil terug naar de lagere school, ik wil helemaal niet in het secundair zitten...” Dat breekt je moederhart. “Eli, er zitten

meer dan 400 leerlingen op de school. Dus ja, het zal waarschijnlijk een jaar duren voor je alle jongens ontmoet hebt in de jongenstoiletten. Ze vragen zich gewoon af wat jij daar doet, dat is eigenlijk een logische reactie. Want jouw haar is langer dan dat van de meeste meisjes op je school. En ja, misschien is je brain wel een beetje gekker dan dat van de anderen. Dat weet je ook en daar zal je niets aan kunnen veranderen...”

Gelukkig had de klastitularis het ook door en werd er snel korte metten gemaakt met ‘vervelende’ opmerkingen. Nu,

als ik bij Eli in de klas zou zitten, dan zou ik ook nieuwsgierig zijn naar die rariteit... dus eigenlijk kan je het ze niet eens echt kwalijk nemen.

Kniepijn

Het onheil loerde echter al om de hoek: Eli kreeg pijn aan zijn knie, echt pijn. We weten allemaal dat Eli nogal dramatisch kan doen als het over pijntjes gaat. Dus zeiden (en dachten) we dat het wel over zou gaan. Maar helaas, hij hilde als hij van school thuiskwam met de fiets. Hij belde vanop school omdat hij de trap niet op kon. De

**Eli voelde zich
ongelukkig:
“Ze pesten mij,
mama”.**

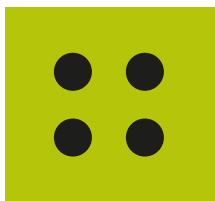
leerlingendienst belde dat hij huilend in de eetzaal zat omdat hij echt niet naar het klaslokaal geraakte... Oké, dit is het moment waarop je dan toch maar naar de dokter gaat. Die stuurde ons meteen door voor een echo en hoorden we het verdict: ‘stevige ontsteking van de ganzenpootpees’. Tot groot jolijt van de broers, want Eli had wel echt ganzenpoten nu! Gezien we nogal weigerachtig staan tegenover medicatie, werd het een eindeloze reeks van kinesistbezoekjes. Mààr ondertussen kon hij niet fietsen, geen trappen op, geen zware boekentas verslepen. En zijn klasgenootjes

werden opgevorderd om zijn boekentas te dragen. Toen het niet beterde, mocht hij de lift gebruiken en werden zelfs zijn lessen verplaatst naar het gelijkvloers. Dat helpt natuurlijk allemaal niet om je populariteit in de klas op te krikken. Maar ook dit ging over, zijn knie herstelde...

Intimidatie

Tot vorige week... bezorgde mama: “Je bent zo stil, is er iets?” Triestkijkende zoon: “Nee, er is niks.” Mama die duidelijk ziet dat dat een leugen is: “Euhm, volgens mij wel. Je bent niet Eli zoals ik Eli ken.”

Enkele minuten later vertelt hij: “Ik ben bang in mijn klas.” Verbaasde mama: “Heuh? In je klas? Waarom?” Eli: “Ja, ze kijken altijd naar mij. En er zijn zulke grote kinderen in de klas en die doen altijd zo stoer.” Even gecheckt, er zit inderdaad een jongen van 2 meter in zijn klas. Ik zou misschien ook lichtjes geïntimideerd zijn, zeker als er meerdere zijn die richting reus groeien. Gelukkig hadden ze net proefwerken gehad en kwam daarop volgend een oudercontact. De klastitularis bevestigde dat er inderdaad wat grote jongens uit een ander milieu in de klas zitten. Maar dat er zeker

ook nog leerlingen zijn die aansluiting zoeken bij Eli. Ze zou het mee in het oog houden. Want het is niet de bedoeling dat een leerling zich onveilig voelt in de klas.

Pesten vs plagen

Na de kerstvakantie zagen we echter weer een bedrukte Eli. Ze hadden op school hun proefwerken mogen inkijken. Mama: "Wat scheelt er?" Eli: "Ze pesten mij!". Mama: "Oké, wat doen ze dan?", Eli: "Ze kijken raar naar mij in de klas." Mama: "Maar dat is toch niet pesten? Gewoon kijken?", Eli: "Ze stellen vragen." Mama: "Oké, en mag dat dan niet? Welke vragen stellen ze?", Eli: "Ze pesten mij, ze vragen naar mijn cijfers ..." Opgeluchte mama: "Eli, dat is normaal. Als ik bij een hoogbegaafde leerling in de klas zou zitten die een jaar heeft overgeslagen in het lager onderwijs, dan zou ik ook nieuwsgierig zijn naar zijn resultaten. Dat is echt niet pesten, hoor..."

Het werd ons duidelijk dat we het gedrag van medeleerlingen voor Eli echt wel moesten helpen plaatsen en kaderen. Hij ervaart alles direct als 'pesten', terwijl het heel vaak gaat om 'plagen' of gewoon 'jongerengedrag'.

Gevoelens

Hoe vaak is het ook niet zo met ons, dat we direct uitgaan van het slechtste, dat we het ergste vrezen, dat we met gevoelens blijven rondlopen die uiteindelijk maar gebaseerd bleken op een misverstand. We hebben Eli geleerd om gewoon de volgende vragen te stellen: "Ik merk dat je zo naar mij kijkt, is er iets?" of... "Waarom doe je dit? Dit komt bij mij zo over..." of... "Ik voel me hier zo bij, is dat wat je bedoelt?" ...

Nasleep

Nadat ik dit artikel geschreven heb, gebeurde er nog iets, wat voor Eli een echte bemoediging was. Één van de leerlingen doet soms wel wat meer dan gemene uitspraken. Hij werd geschorst en mocht niet met het klasfeestje mee bowlen na de schooluren. Het doet me denken aan een bijbelvers dat mij al vaak heeft

bemoedigd in situaties waarin ik zou willen schreeuwen hoe oneerlijk het is, zou willen brullen dat ze eindelijk eens hun mond moeten houden, zou tegen deuren en schenen willen stampen omdat het allemaal onrechtvaardig is, zou willen tieren en krijsen omdat het leugens zijn, ... "Jij zult stil zijn, de Heer zal voor je strijden." ¹... En vaak merk je dan, dat als je toch gezwegen hebt, je toch op je tong hebt gebeten of ze 10x hebt omgedraaid, je toch besloten hebt boze woorden in te slikken. Dan komt de Heer wel met een oplossing en hij strijdt voor je. En je mag rustig vanop de zijlijn toekijken hoe het strijdtoneel verder gaat, ook zonder jouw bijdrage.

Ann Van der Flaas